

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Terezou Kučerovou,
ve věci

žalobce: JUDr. J. S.
bytem
zastoupený advokátem JUDr. Hugo Körblem
se sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihočeského kraje
se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2025, č. j. KUJCK 16351/2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Prachatice, odbor správních činností a evidencí, rozhodnutím ze dne 4. 12. 2024, č. j. MUPt/78421/2024 („prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů („zákon o silničním provozu“), v tehdy platném znění, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky ŠKODA OCTAVIA, r. z. X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
2. Ke skutku vykazujícímu znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu došlo porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu **dne 22. 5. 2023** v 17:17:22 hodin, na pozemní komunikaci silnice II/141, v obci Prachatice, v úseku od křižovatky s ulicí Nová po křižovatku s ulicí Lázeňská, ve směru z centra města na Volary, kdy řidič tohoto osobního automobilu překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o méně než 20 km/h, když mu byla silničním rychloměrem SYDO Traffic Velocity GEMVEL výr. č. 0098 naměřena průměrná rychlost 62 km/h, přičemž při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná průměrná rychlost jízdy naměřena 59 km/h, tedy o 9 km/h více, než byl dovolený limit. Ke skutku vykazujícímu znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu došlo porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu **dne 24. 5. 2023** v 10:00:29 hodin, na pozemní komunikaci silnice II/141, v obci Prachatice, v úseku od křižovatky s ulicí Lázeňská po křižovatku s ulicí Nová, ve směru od Volar do centra města, kdy řidič tohoto osobního automobilu překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o méně než 20 km/h, když mu byla silničním rychloměrem SYDO Traffic Velocity GEMVEL výr. č. 0098 naměřena průměrná rychlost 58 km/h, přičemž při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná průměrná rychlost jízdy naměřena 55 km/h, tedy o 5 km/h více, než byl dovolený limit.
3. Za uvedený přestupek byla žalobci podle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb. byla žalobci současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 2. 2025, č. j. KUJCK 16351/2025 („napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že ve výrokové části a v odůvodnění se za spojení „zákon o silničním provozu“ doplňuje „ve znění účinném do 31. 12. 2023“. Současně upřesnil, že vyhláška č. 520/2005 Sb. se ve vztahu k paušálním nákladům řízení užije ve znění vyhlášky č. 112/2017 Sb. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dále doplnil o odstavec týkající se paušální částky nákladů řízení. V ostatním prvostupňové rozhodnutí zůstalo nezměněno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

II. Shrnutí žaloby

5. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 5. 4. 2025 u Krajského soudu v Českých Budějovicích správní žalobu, kterou se domáhá, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. Za prvé namítl, že v rámci celého správního řízení nebyl poučen dle § 80 odst. 2. zákona o odpovědnosti za přestupky o právu žádat nařízení ústního jednání. Současně správní orgán prvního stupně ústní jednání nenařídil, ačkoliv o to opakovaně žádal.
7. Dle žalovaného nebylo ve věci nutno nařizovat ústní jednání ani žalobce o této možnosti poučovat, neboť nabytím účinnosti zákona č. 271/2023 Sb., kterým se změnil zákon o silničním provozu, se s účinkem ode dne 1. 1. 2024 podle novelizovaného § 125g odst. 4 zákona o silničním provozu nenařizuje ústní jednání v případě přestupků zjištěných prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. S tím žalobce nesouhlasí, neboť řízení o přestupku bylo zahájeno vydáním příkazu správního orgánu prvního stupně doručeného žalobci dne 14. 11. 2023, tedy před účinností uvedené novely zákona o silničním provozu. V řízení se s odkazem na přechodné ustanovení čl. II bod 1. zákona č. 271/2023 Sb. správními orgány odkazované ustanovení § 125g odst. 4 zákona o silničním provozu neuplatní.
8. Za nesprávný žalobce označil rovněž procesní postup, kdy žalovaný v rámci správního řízení rozhodnutím zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z důvodu nepoučení žalobce dle § 80 odst. 2. zákona o přestupcích, načež ten nadále odmítl žalobce ve smyslu uvedeného ustanovení poučit a nezabýval se ani jeho žádostí o nařízení ústního jednání. Žalovaný následně v napadeném rozhodnutí svůj názor změnil a uvedl, že jeho původní rozhodnutí „nebylo nutné“.
9. Za druhé namítl, že správní orgán prvního stupně neprovedl nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku. V řízeních vedených proti neznámému řidiči se ve věci projednávaných skutků nezabýval zjištěním skutečného pachatele přestupků ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. V řízeních zůstal zcela pasivní a nevyužil žádné ze svých pravomocí či možností, které měl k dispozici. Uvedená řízení v rozporu se zákonem o silničním provozu pouze mechanicky odložil. Nebyly proto splněny podmínky pro zahájení správního řízení.
10. Současně se s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2024, sp. zn. 52 A 1/2024, domnívá, že nad rámec podmínek zahájení řízení dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu je další podmínkou subsidiarita odpovědnosti provozovatele vozidla. Tato podmínka nebyla splněna, neboť správní orgán prvního stupně zůstal ve věci zjištění pachatele příslušných přestupků zcela pasivní.
11. Za třetí namítl, že nebyl prokázán materiální znak přestupku. Správní orgán prvního stupně pouze vyjmenoval křižovatky poblíž lokalit, kde mělo dojít ke spáchání přestupků. Nevidí přitom souvislost s jeho jednáním, neboť přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu se týká rychlosti, nikoliv nedání přednosti na přechodu pro chodce či jízdy na červenou.

12. Dle jeho názoru rovněž nebyly zohledněny konkrétní okolnosti případu. Vozidlo projíždělo zelení a přehlednou částí vozovky bez provozu, nikoliv hustou zástavbou. V okolí se v danou dobu nenacházeli chodci, byly dobré podmínky viditelnosti i podmínky ovlivňující brzdnou dráhu. Argumentace správního orgánu prvního stupně se týkala pouze přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, nikoliv přestupku provozovatele vozidla, jehož spácháním byl žalobce shledán vinným. Skutečnost, že přestupek provozovatele vozidla je založen na objektivní odpovědnosti, nezabavuje správní orgán povinnosti zabývat se materiálním znakem konkrétního jednání.
13. Dodal, že jím uvedené okolnosti případu škodlivost jeho jednání nejen snižují, nýbrž dokonce zcela vylučují. Tyto okolnosti přitom nebyly správními orgány vzaty v potaz. Stran toho odkázal na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. 7 Afs 27/2008.
14. Za čtvrté namítl, že řízení před správním orgánem prvního stupně nevedla pověřená úřední osoba. Záznam o určení osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení, který je součástí správního spisu a odkazuje na řízení vedené pod sp. zn. MUPt/32111/2023, obsahuje jména šesti úředníků, přičemž pouze jméno Z. Z. je ručně zakroužkováno. Žalobce má pochybnosti o tom, kdo a kdy toto zakroužkování provedl, neboť vedle něj chybí datum a podpis údajně pověřené nadřízené osoby - Ing. Bc. R. R. Dle žalobce není zřejmé, zda byl Ing. R. oprávněn k určení oprávněné osoby, ani zda dokument podepsal předtím či až poté, co bylo jméno paní Z. zakroužkováno. Zřízení oprávnění zakroužkováním pak dle žalobce nelze považovat za provedené formou vnitřního předpisu úřadu, jak vyžaduje správní řád, a jedná o nepřezkoumatelné, nejasné a bezformální konání. S ohledem na uvedené má žalobce pochybnosti o tom, zda paní Z. Z. byla skutečně ustanovena jako oprávněná úřední osoba ve smyslu správního řádu.
15. Správní orgán prvního stupně následně v řízení vedeném pod sp. zn. MUPt/32111/2023, pro které bylo pověření uděleno a dle žalobce se týkalo přestupku dle § 125c zákona o silničním provozu, vydal příkaz č. j. MUPt/72554/2023 ve zcela odlišné věci, tedy ve věci přestupku žalobce dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Je tedy zřejmé, že i pokud byla paní Zuzana Zemanová skutečně ustanovena jako pověřená úřední osoba, toto pověření bylo uděleno pouze pro řízení o přestupku dle § 125c zákona o silničním provozu, nikoli pro následující řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla, a to bez ohledu na užití stejné spisové značky.
16. Závěrem, žalobce namítl, že mu nebylo umožněno uplatnit svá práva. Ve vyjádření účastníka ze dne 14. 11. 2024 upozornil správní orgán prvního stupně, že má další námitky vůči jeho postupu, právnímu posouzení věci, vedení spisu a podkladům v něm obsaženým. Vzhledem k nedostatkům podmínek zahájení správního řízení, které žalobce popsal ve vyjádření účastníka, však měl za procesně ekonomické vyřešit nejprve tyto nedostatky, a teprve poté, případně již v novém, řádně zahájeném řízení, probírat další námitky. Z procesní opatrnosti přitom správní orgán prvního stupně požádal, aby v případě, že dospěje k názoru o splnění podmínek pro zahájení daného řízení, vydal procesní rozhodnutí ve formě odůvodněného usnesení a stanovil dodatečnou lhůtu pro vyjádření se k podkladům a uplatnění námitek před vydáním rozhodnutí ve věci.

17. Na tuto žádost správní orgán prvního stupně nijak nereagoval a v prvostupňovém rozhodnutí nepravdivě uvedl, že žalobce nevyužil svého práva navrhnout důkazy a činit jiné návrhy dle § 36 odst. 1 správního řádu. Žalobce přitom tohoto práva využil a pokud toto právo nebylo respektováno, jedná se o zásadní vadu, pro kterou je nutné příslušné rozhodnutí zrušit a řízení provést znovu. Přitom takové právo nelze ani odmítnout z toho důvodu, že by ho správní orgán považoval za neúčelné. Prvostupňové rozhodnutí bylo pro žalobce překvapivé a správní orgán prvního stupně mu tímto neumožnil navrhnout další námitky a uplatňovat další práva dle § 36 odst. 1 správního řádu, tedy zasáhl do jeho procesních práv.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

18. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
19. Dle žalovaného je pravdou, že řízení bylo zahájeno před nabytím účinnosti zákona č. 271/2023 Sb., který novelizoval zákon o silničním provozu, přičemž dle jeho přechodných ustanovení se zahájená řízení dokončí podle předchozích ustanovení. Přesto však, i pokud by bylo zjištěno porušení zákona, nejde o porušení takové, které by mělo za následek nezákonnost vydaného rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně dne 29. 8. 2024 odvolatele vyrozuměl, že ve věci ústní jednání nenařídí. V materiálním smyslu by tak toto vyrozumění mohlo být považováno za usnesení o zamítnutí nařízení ústního jednání, kdy odvolatel proti tomuto vyrozumění nijak nebrojil a dne 5. 9. 2024 požádal o zaslání spisové dokumentace do jeho datové schránky, čemuž bylo vyhověno.
20. Ke druhé námitce uvedl, že správní orgán prvního stupně dvěma výzvami ze dne 29. 5. 2023 řádně poučil žalobce o podmínkách uhrazení výzvy. Měl možnost uhradit určenou částku do 30 dnů od doručení, případně sdělit identitu osoby řidiče. Byl poučen i o následcích nezaplacení a nesdělení identity osoby řidiče. Učinil tak veškeré nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Na doručené výzvy žalobce nijak nereagoval, tedy totožnost řidiče nesdělil ani určené částky do stanoveného termínu neuhradil. Za neexistence jiných podkladů vedoucích k možnosti určení konkrétního řidiče, správní orgán nezahájil řízení o přestupku proti konkrétní osobě a věc dle zákona odložil. Uvedený postup je souladný s § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. V této souvislosti odkázal na rozsudky NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, či ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018-18.
21. K námitce neprokázání materiálního znaku přestupku uvedl, že v posuzovaném případě provozovatel nezajistil, aby neustanovený řidič dodržoval zákonem stanovenou maximální rychlost v obci, když došlo k jejímu překročení dne 22. 5. 2023 o 9 km/h a dne 24. 5. 2023 o 5 km/h. K tomu odkázal na usnesení NSS ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 376/2021, dle kterého: *„[j]ednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“*. Dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publikovaný pod č. 2011/2010 Sb. NSS, ve vztahu k novému zákonu o odpovědnosti za přestupky též na rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 As 173/2020-32, body 57-58. Uvedené přitom platí především u ohrožovacích přestupků, o který v nynější věci rovněž jde, což plyne z rozsudku NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23, bod 20. Překročení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

maximální povolené rychlosti je takovým běžně se vyskytujícím případem přestupku, u kterého formální a materiální stránka typicky splývá, což plyne z rozsudku 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31, věc CYTEX, bod 25, nebo ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020 - 26, bod 35., kde NSS řešil i společenskou nebezpečnost překročení rychlosti o cca 8 km/h uprostřed obce. Je proto dle jeho názoru bez významu, že nedošlo k újmě na zdraví či majetku osob ani k přímému ohrožení osob nebo majetku (rozsudek ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 As 284/2018-38, bod 26).

22. K namítané subsidiaritě postihu uvedl, že v posuzovaném případě je předmětem řízení porušení jiné povinnosti, a to konkrétně, že žalobce jako osoba, která je provozovatelem vozidla, nezajistil, aby osoba, která vozidlo řídila, dodržela všechna pravidla silničního provozu stanovená zákonem. Nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti by bylo předmětem řízení vedeného proti řidiči. V projednávané věci se však řidiče zjistit nepodařilo, a tak bylo vedeno řízení proti provozovateli vozidla. Jedná se se o dvě zcela odlišná řízení a zcela jiné skutkové podstaty přestupků. Skutkovou podstatou přestupku řidiče vozidla je chráněn zájem na tom, aby řidiči dodržovali dovolenou rychlost, naopak skutkovou podstatou přestupku provozovatele vozidla je chráněn zájem na tom, aby provozovatel vozidla zajistil, aby osoby užívající jeho vozidlo dodržovaly pravidla silničního provozu.
23. Ke čtvrté námitce uvedl, že jde o námitku naprosto lichou a ryze účelovou. Podle § 15 odst. 2 správního řádu úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu. Dále podle § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Ve spisovém materiálu, konkrétně v listině č. 17 spisu, je jednoznačně uvedeno, že ve věci vedené pod sp. zn. MUPt/32111/2023 byla jako oprávněná úřední osoba určena paní Z. Z. Rozhodl o tom vedoucí odboru Ing. Bc. R. Jakožto oprávněná úřední osoba pak paní Z. Z. prováděla v souladu s § 15 odst. 2 správního řádu veškeré úkony v řízení. Ze spisového materiálu je dále zřejmé, že žalobce dne 5. 9. 2024 požádal správní orgán o zaslání celého spisu v el. podobě, které bylo v plném rozsahu vyhověno. Je tedy zřejmé, že žalobce byl informován o tom, kdo je pověřenou osobou a mohl uplatnit včas např. námitku podjatosti, což neučinil.
24. Ani s poslední námitkou, dle které žalobci nebylo umožněno uplatnit svá práva, se žalovaný neztotožnil. Žalobci byl ve skutkově jednoduché a přezkoumatelně zjištěné věci dán dostatečný prostor k uplatnění práv ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Měl možnost seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně poté, co byla věc zrušena a vrácena odvolacím orgánem k novému projednání, nejprve stanovil lhůtu 5 dní písemností ze dne 29. 8. 2024, poté 10 dní písemností ze dne 17. 9. 2024 a nakonec 20 dní písemností ze dne 14. 10. 2024. Lhůtu není nutno stanovit formou usnesení. Požadavek žalobce na vydání procesního rozhodnutí formou usnesení o stanovení dodatečné lhůty alespoň 20 dnů je tak nedůvodný a působí dojemem snahy o neúčelné protahování řízení.

IV. Podstatný obsah správního spisu

25. Krajský soud pro přehlednost podotýká, že podklady vztahující se ke skutku ze dne 22. 5. 2023, byly původně v rámci správního spisu evidovány pod sp. zn. MUPt/32111/2023, a ke skutku ze dne 24. 5. 2023 pod sp. zn. MUPt/32466/2023.
26. Součástí správního spisu jsou oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 23. 5. 2023, č. j. DSA/DSA1/0118734/2023, a ze dne 24. 5. 2023, č. j. DSA/DSA1/0118772/2023, kterými Městská policie města Prachatice oznámila správnímu orgánu prvního stupně podezření ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, spáchaných neznámým řidičem vozidla, kdy jako provozovatel vozidla byl v době spáchání přestupku evidován žalobce. Přestupky byly zjištěny prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
27. Výzvami ze dne 29. 5. 2023, č. j. MUPt/32122/2023 a č. j. MUPt/32473/2023, správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k úhradě určené částky ve výši po 600 Kč, neboť jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu tak, jak je stanoveno v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Součástí uvedených výzev bylo poučení ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, dle kterého neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě 30 dnů od doručení výzvy.
28. Usneseními ze dne 10. 11. 2023, č. j. MUPt/72544/2023 a č. j. MUPt/72545/2023, správní orgán prvního stupně odložil řízení o přestupcích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, vedená proti neznámému řidiči. Usnesení byla shodně odůvodněna tím, že provozovatel vozidla na výzvy ze dne 29. 5. 2023 nereagoval, stanovenou určenou částku ve lhůtě splatnosti neuhradil a ani údaje potřebné k určení totožnosti řidiče předmětného vozidla správnímu orgánu nesdělil. Proto správní orgán postupoval dle uvedeného ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení zastavil.
29. Usnesením ze dne 10. 11. 2023, č. j. MUPt 72552/2023, následně správní orgán prvního stupně podle § 140 odst. 1 správního řádu spojil ke společnému řízení věci dosud vedené pod spisovými značkami MUPt/32111/2023 a MUPt/32466/2023. Řízení bylo dále vedeno pod spisovou značkou MUPt/32111/2023.
30. Dne 10. 11. 2023 správní orgán prvního stupně vydal příkaz č. j. MUPt/72554/2023, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil shora specifikovaným jednáním (viz bod I. odůvodnění). Příkaz byl žalobci doručen dne 14. 11. 2023. Proti uvedenému příkazu podal žalobce dne 21. 11. 2023 odpor.
31. Dne 27. 5. 2024 zaslal správní orgán prvního stupně žalobci vyrozumění o pokračování správního řízení po podaném odporu. Součástí vyrozumění bylo poučení žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu o tom, že má možnost seznámit se s podklady před vydáním

rozhodnutí ve věci a vyjádřit se k nim ve stanovené lhůtě 10 dnů od doručení vyrozumění. Tohoto práva žalobce nevyužil.

32. Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2024, č. j. MUPt/43165/2024, uznal správní orgán prvního stupně žalobce vinným shora specifikovaným přestupkovým jednáním (viz bod I. odůvodnění). Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 8. 7. 2024 odvolání.
33. Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 7. 2024, č. j. KUJCK 92617/2024, uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že správní orgán prvního stupně opomněl žalobce poučit dle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky o jeho právu požádat o nařízení ústního jednání. Současně správnímu orgánu prvního stupně uložil povinnost v následném řízení žalobce řádně poučit o jeho procesních právech, včetně práva dle uvedeného ustanovení.
34. Dne 29. 8. 2024 správní orgán prvního stupně zaslal žalobci vyrozumění o ukončení dokazování. Součástí vyrozumění bylo poučení žalobce o tom, že má možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí ve věci a vyjádřit se k nim ve stanovené lhůtě 5 dnů od doručení vyrozumění. Současně žalobci oznámil, že porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, ústní jednání se proto podle § 125g odst. 4 zákona o silničním provozu nenařídí, neboť toto ustanovení tvoří výjimku z § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky.
35. Dne 4. 12. 2024 správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 19. 12. 2024 odvolání, o kterém žalovaný rozhodl shora specifikovaným napadeným rozhodnutím.

V. Právní hodnocení krajského soudu

36. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“). O věci samé krajský soud rozhodl bez jednání za splnění podmínek § 51 odst. 1 věty první s. ř. s.
37. Žaloba není důvodná.
38. Níže krajský soud vypořádává jednotlivé žalobní námitky v pořadí, v jakém byly žalobcem uplatněny.

V.A Nenařízení ústního jednání

39. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, dle níž nebyl v průběhu správního řízení poučen o právu žádat nařízení ústního jednání dle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Správní orgán prvního stupně žalobce nepoučil, přestože mu tato povinnost byla uložena nadřízeným správním orgánem. Současně ústní jednání nenařídil, přestože o to žalobce požádal. Správní orgány se tak dle žalobce dopustily podstatného porušení právních předpisů.
40. Tuto žalobní námitku krajský soud neshledal důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

41. Podle § 80 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[s]právní orgán může nařídit ústní jednání“. Dle odst. 2 téhož ustanovení platí, že „[s]právní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý.“
42. Podle § 125g odst. 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 1. 2024, platí, že „[b]ylo-li porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, v řízení o přestupku podle § 125f odst. 1 se ústní jednání nenařídí.“ Citované ustanovení bylo do zákona o silničním provozu vloženo novelou provedenou zákonem č. 271/2023 Sb., účinnou od 1. 1. 2024 (srov. čl. I bodu 163. uvedeného zákona).
43. Dle čl. II bodu 1. zákona č. 271/2023 Sb. platí, že „řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí a práva a povinnosti s nimi související se posoudí podle zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“
44. Správní řízení vedené proti žalobci bylo zahájeno doručením příkazu č. j. MUPt/72554/2023, dne 14. 11. 2023 do datové schránky žalobce (srov. § 46 odst. 1 a 3 ve spojení s § 150 odst. 1 správního řádu). Je proto zřejmé, že správní řízení bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 271/2023 Sb. Dle citovaného přechodného ustanovení tohoto zákona se takto zahájená řízení dokončí a práva a povinnosti s nimi související se posoudí podle zákona o silničním provozu ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Z uvedeného plyne, že správní řízení vedené proti žalobci se řídilo zákonem o silničním provozu ve znění účinném do 31. 12. 2023, který ustanovení § 125g odst. 4 zákon o silničním provozu neobsahoval. Správní orgány z něho proto nemohly vycházet. To ostatně ani žalovaný nezpochybňuje.
45. V projednávané věci je proto nutno užít obecné úpravy ústního jednání obsažené v § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky. Z díkce shora citovaných ustanovení § 80 odst. 1 a 2 uvedeného zákona plyne, že v rámci řízení o přestupku není obecně nutné nařizovat ústní jednání, a to s výjimkou případů, kdy se jedná o řízení vůči mladistvému pachateli nebo je-li to nezbytné ke zjištění stavu věci. Za předpokladu, že je splněna jedna z uvedených podmínek, správní orgán musí ústní jednání nařídit, a to i bez výslovného návrhu obviněného z přestupku. Naproti tomu správní orgán disponuje ve vztahu k žádosti obviněného určitou mírou uvážení ohledně posouzení toho, zda je nařízení ústního jednání nezbytné k uplatnění jeho práv, a to zejména v kontextu návrhů na provedení dalších důkazů.
46. V této souvislosti zákon o odpovědnosti za přestupky stanoví dvě podmínky. Předně musí být obviněný o právu žádat o nařízení ústního jednání poučen. Pokud správní orgán následně jeho návrhu nevyhoví, musí ho zamítnout usnesením, které se doručuje pouze obviněnému a musí být řádně zdůvodněno. Obecně možnost podání odvolání proti usnesení ve správním řízení upravuje správní řád. Podle § 76 odst. 5 správního řádu platí, že: „[p]roti usnesení se může odvolat účastník, jemuž se usnesení oznamuje. Odvolání proti

usnesení nemá odkladný účinek. Proti usnesení, které se pouze poznamená do spisu, a proti usnesení, o němž to stanoví zákon, se nelze odvolat.“ Z uvedeného plyne, že proti usnesení o zamítnutí žádosti obviněného o nařízení ústního jednání je přípustný opravný prostředek. Zákonodárce tedy usiloval o zakotvení kontrolního mechanismu proti zneužití diskrece správního orgánu v přestupkovém řízení.

47. V projednávané věci není sporu o tom, že v rámci správního řízení nebyl žalobce poučen o právu žádat nařízení ústního jednání ve smyslu § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. O tom ostatně svědčí postup správního orgánu prvního stupně. Ten žalobce o uvedeném právu nepoučil, přičemž jeho původní rozhodnutí ve věci samé bylo žalovaným k odvolací námitce žalobce právě z důvodu uvedené procesní vady zrušeno. Žalovaný přitom správnímu orgánu prvního stupně uložil žalobce v dalším řízení o právu žádat nařízení ústního jednání poučit. Této povinnosti správní orgán prvního stupně nedostál ani napodruhé, když žalobce v rámci následně vydaného vyrozumění o ukončení dokazování zpravitel o tom, že ústní jednání s ohledem na § 125 odst. 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 1. 2024, nenařídí. Takový postup žalovaný následně v napadeném rozhodnutí aproboval s tím, že s ohledem na novelu zákona o silničním provozu se ústní jednání nenařídí a jeho původní zrušující rozhodnutí proto nebylo nutné. Posledně jmenované ustanovení se však na správní řízení vedené proti žalobci neužije, jak bylo vyloženo výše. Správní orgány se tak dopustili procesního pochybení, když v rozporu s § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky žalobce nepoučily o právu žádat nařízení ústního jednání.
48. Přestože žalobce nebyl řádně poučen, o nařízení ústního jednání v rámci správního řízení požádal. Konkrétně v prvotním odvolání ze dne 8. 7. 2024 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedl: *„Ve věci mělo být dle mého názoru nařízeno ústní jednání, aby mi bylo umožněno řádně uplatnit má práva. Z procesní opatrnosti o to nyní žádám ve smyslu § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb.“*. Správní orgán prvního stupně však o jeho žádosti ve smyslu § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky samostatně nerozhodl, resp. nevydal usnesení o zamítnutí žádosti, ani ústní jednání nenařídil. Přistoupil přímo k vydání rozhodnutí ve věci samé. Z důvodu uvedeného procesního pochybení tak byl žalobce krácen na svém právu bránit se proti postupu prvostupňového správního orgánu stran nevyhovění jeho žádosti o nařízení ústního jednání odvoláním, pročez vydání usnesení je zde zákonem výslovně předvídáno.
49. Poté, co krajský soud shledal, že správní řízení bylo stíženo uvedenými vadami řízení, přistoupil k posouzení, zda jsou tyto vady důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že nikoliv.
50. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. platí, že *„[s]oud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*
51. Z dikce citovaného ustanovení plyne, že ke zrušení napadeného rozhodnutí nepostačí, dopustí-li se správní orgán podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, nýbrž musí jít o takové podstatné porušení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Soud je přitom povinen se zabývat tím, zda zjištěné

vady řízení mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu, jinak je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 6. 2009, č. j. 9 As 72/2008-69).

52. Dle komentářové literatury k § 76 odst. 3 písm. c s. ř. s lze vyjít z toho, že: „[v] případě, že vada řízení zcela jistě neovlivnila obsah žalobou napadeného rozhodnutí, tedy pokud by obsah rozhodnutí byl totožný, i kdyby k vadě nedošlo, neexistuje žádný vztah mezi vadou řízení a zákonností rozhodnutí (rozsudky NSS 8 Afs 102/2005-65 a 2 As 322/2016-39). V ostatních případech, kdy nelze jednoznačně dovodit, že vada řízení neovlivnila obsah napadeného rozhodnutí, je třeba dospět k závěru, že mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Pro zrušení rozhodnutí je dostatečné, že vada měla potenci ovlivnit výsledek řízení, není třeba prokazovat, že skutečně způsobila nezákonnost rozhodnutí.“ (srov. KÜHN, Zdeněk. Soudní řád správní: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019).
53. Lze doplnit, že NSS v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78, bod 18., uvedl, že „podle ustálené judikatury správních soudů může důvodně namítaná procesní vada vést ke zrušení správního rozhodnutí jen v případě, že mohla mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, čj. 6 A 12/2001–51, č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 8. 2. 2007, čj. 2 Afs 93/2006–75). Není totiž důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 80/2010–49). Z uvedeného je pak možné dovodit, že městský soud by mohl shledat důvodnost takové žalobní námítky jedině tehdy, pokud by žalobce konkretizoval, jak mohla tato vada ovlivnit výsledek správního řízení a v čem tedy spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005–58, č. 835/2006 Sb. NSS).“
54. Ve světle shora citovaných závěrů se krajský soud zabýval tím, zda mohly mít zjištěné vady řízení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že žalobce v rámci podané žaloby žádným způsobem netvrdí, jak mohly jím namítané vady řízení ovlivnit výsledek správního řízení, resp. v čem mohlo být napadené rozhodnutí jiné, pokud by k popsáním vadám řízení nedošlo. Krajský soud přitom neshledal, že předmětná procesní pochybení mohla potenciálně ovlivnit výsledek správního řízení.
55. V této souvislosti je nutno podotknout, že žalobce shora citovanou žádost o nařízení ústního jednání, vtělenou do odvolání ze dne 8. 7. 2024, žádným způsobem nezdůvodnil. Neuvedl, z jakého důvodu je nařízení ústního jednání z jeho pohledu nezbytné k uplatnění jeho práv, případně jakým způsobem by nařízení ústního jednání mělo dopomoci k objasnění věci. V rovině zcela obecné námitky porušení ustanovení § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky žalobce setrval rovněž v následném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Důvody svědčící o tom, že v rámci správního řízení bylo nutno nařídit ústní jednání, žalobce nekonkretizoval ani v podané žalobě. Namítl-li žalobce v posuzované věci, že nebylo nařízeno ústní jednání, ač o to požádal, je v návaznosti na výše uvedené právní závěry pro úspěšnost dané námítky nezbytné, aby žalobce upřesnil, z jakého důvodu bylo nařízení ústního jednání nezbytné k uplatnění jeho práv, jak by přispělo k objasnění věci, případně jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, povinností žalobce bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo. Lze přitom předpokládat, že domáhá-li se žalobce nařízení ústního jednání, má povědomí o tom, co by mělo nařízené ústní jednání přinést.

56. Nelze přitom přehlédnout ani charakter projednávaných přestupků a samotného správního řízení. V projednávané věci bylo porušení pravidel silničního provozu zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Žalobce měl coby provozovatel vozidla možnost označit potenciálního pachatele přestupku (řidiče), této možnosti však nevyužil. Z důvodu tzv. objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla proto bylo správní řízení následně vedeno proti němu. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla přitom postačuje, že existuje subjekt přestupku, tedy osoba, jež se protiprávního jednání dopustila (provozovatel vozidla), který nesplnil povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Jedná se tedy o skutkově i právně jednoduchou věc.
57. Krajský soud má zároveň za to, že není důvod rušit napadené rozhodnutí, neboť je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné. O tom svědčí postoj žalovaného, dle kterého by v řízení nebylo účelné provádět ústní jednání, neboť listinné podklady jsou dostatečné pro zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Není přitom zřejmé, k čemu by mělo ústní jednání sloužit, když ve věci není nutné vyslýchat žádné svědky a žalobce se mohl k věci dostatečně vyjádřit, čehož využil. V případě zrušení rozhodnutí pro vytýkané vady řízení lze předpokládat, že žalobce bude poučen o možnosti žádat nařízení ústního jednání, přičemž rozhodování o důvodnosti žádosti žalobce je v dispozici správních orgánů, které již svůj náhled na žádost žalobce vyjádřily. Usnesení o zamítnutí žádosti žalobce o nařízení ústního jednání je přitom úkonem správního orgánu, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Je proto vyloučeno ze soudního přezkumu [rov. § 70 písm. c) s. ř. s.].
58. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány se v projednávané věci dopustily podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, když žalobce ve smyslu § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky nepoučily o možnosti žádat nařízení ústního jednání a k žádosti žalobce ústní jednání nenařídily, ani o jeho žádosti nerozhodly zákonem předvídaným způsobem. Napadené rozhodnutí však nebylo možno zrušit z důvodu vad řízení, neboť nebylo prokázáno, že shledané vady řízení měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce netvrdil, jaký vliv mohla mít pochybení správních orgánů na výsledek správního řízení, resp. netvrdil, v čem mohl být obsah napadeného rozhodnutí jiný, kdyby k vadám řízení nedošlo. Úlohou krajského soudu přitom není žalobní tvrzení v tomto ohledu za žalobce dotvářet.

V.B Neučinění nezbytných kroků ke zjištění totožnosti pachatele přestupků

59. Dále žalobce namítl, že správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku. V řízeních vedených proti neznámému řidiči se nezabýval zjištěním skutečného pachatele přestupků ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.
60. Tato námitka není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

61. Dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o tomto přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o tomto přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“
62. Úvodem k této námitce krajský soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně se nezabýval zjištěním skutečného pachatele, přičemž v řízeních zůstal zcela pasivní a nevyužil žádné ze svých pravomocí či možností, které měl k dispozici. Sám však neuvádí, o jaké pravomoci či možnosti správního orgánu se v tomto ohledu mělo jednat. Není úkolem krajského soudu, aby blíže nespecifikovaná obecná konstatování žalobce sám rozváděl, a dotvářel tak za žalobce znění žalobních námitek.
63. Krajský soud vázán rozsahem žalobcem uplatněné žalobní námítky konstatuje, že ve správním řízení bylo postupováno souladně s judikaturou NSS, dle které je třeba nejprve zjišťovat totožnost řidiče vozidla a až poté vést řízení s jeho provozovatelem. Jak plyne ze správního spisu, správní orgán prvního stupně se nejprve pokusil identifikovat totožnost neznámého řidiče motorového vozidla, které překročilo maximální dovolenou rychlost v obci. K tomu krajský soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, v němž se uvádí, že „správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (...). Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla.“ V projednávané věci bylo řízení proti řidiči vozidla odloženo, jelikož nebyla zjištěna jeho totožnost, a bylo zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla.
64. Správní orgán prvního stupně zaslal žalobci dvě výzvy k uhrazení určené částky, v rámci kterých byl žalobce dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu poučen o možnosti písemně sdělit obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve stanovené lhůtě. Toho žalobce nevyužil a zůstal zcela pasivní. Judikatura NSS se přitom ustálila na názoru, že by „šlo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li

mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit... Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích..., nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ (srov. žalovaným odkazované rozsudky NSS ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018-18, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, dále např. rozsudky ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, nebo ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 18/2018-59). Dle právní věty publikované pod bodem I. rozsudku NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, pak „[v] případě, že provozovatel vozidla na základě poučení ve výzvě k úhradě určené částky podle § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve stanovené lhůtě správnímu orgánu nesdělí údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, správní orgán zpravidla není povinen pokračovat v šetření přestupku a vyzývat provozovatele vozidla k podání vysvětlení podle § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ale může přistoupit k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.“

65. Ve světle shora citovaných právních závěrů krajský soud neshledal pochybení správního orgánu prvního stupně, přistoupil-li bez dalších úkonů směřujících ke zjištění skutečného pachatele přestupků k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Vzhledem k tomu, že žalobce na doručené výzvy nijak nereagoval, tj. nesdělil identitu řidiče vozidla, neměl správní orgán prvního stupně žádné indicie či podklady vedoucí k možnosti určit konkrétního pachatele přestupku. Nezbytné kroky ke zjištění řidiče vozidla přitom učinil, neboť ke sdělení jeho identity vyzval provozovatele vozidla, jehož povinností bylo mít povědomí o tom, kdo vozidlo v době spáchání přestupku užíval. Žalobce však neposkytl potřebnou součinnost, správní orgán prvního stupně proto neměl reálnou možnost skutečného pachatele přestupku zjistit. Postupoval proto zcela v souladu se shora citovaným § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu, pokud za tohoto stavu věc odložil z důvodu, že nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Krajský soud proto neshledal, že by správní orgán prvního stupně nedostal své povinnosti učinit nezbytné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku.
66. Pokud jde o žalobcem odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2024, č. j. 52 A 1/2024-30, z jeho právní věty plyne, že „[v] případě závažných dopravních přestupků, za které se ukládá správní trest zákazu činnosti a které není ani možné odložit v režimu § 125h zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, existuje vyšší veřejný zájem na odhalení a potrestání řidiče vozidla než v případě přestupků méně závažných, a tedy i méně společensky škodlivých. V případě těchto závažnějších přestupků (zde: překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o více než 50 km/h) se tak před projednáním přestupku provozovatele vozidla od správních orgánů podle okolností vyžaduje větší míra aktivity směřující ke zjištění totožnosti řidiče vozidla (dle § 125f odst. 5 citovaného zákona).“ Uvedený závěr není ve vztahu k projednávané věci přílehlavý. Jednak se jednalo o případ, kdy provozovatel vozidla správnímu orgánu sdělil konkrétní údaje o identitě možného řidiče

vozidla, zejména však potřebu vyšší míry aktivity směřující ke zjištění totožnosti řidiče vozidla soud dovodil právě ve vztahu k závažnému dopravnímu přestupku, za který lze uložit rovněž trest zákazu činnosti. O takový případ se v projednávané věci zjevně nejedná.

V.C Materiální znak přestupku a subsidiarita trestního postihu

67. Dle žalobce nebylo prokázáno, že došlo k zaviněnému jednání a k porušení nebo ohrožení zájmu společnosti – nebyl tedy prokázán materiální znak přestupku. Skutečnost, že je přestupek dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu založen na objektivní odpovědnosti, nezavazuje správní orgán povinnosti zabývat se materiálním znakem konkrétního jednání.
68. Ani tuto námitku krajský soud neshledal důvodnou.
69. Krajský soud úvodem poznamenává, že shodnou námitku neprokázání materiálního znaku přestupku v takřka shodném znění žalobce uplatnil již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný se s touto námitkou na straně 6 napadeného rozhodnutí vypořádal odkazem na přílehlavou ustálenou judikaturu NSS v podobných věcech. Pasáž uvedenou v napadeném rozhodnutí pak zopakoval i v rámci vyjádření k žalobě. Krajský soud se přitom se závěry žalovaného a odkazovanou judikaturou NSS plně ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje. Není úkolem krajského soudu opakovat závěry již jednou vyřčené v rámci správního řízení, považuje-li je soud za správné, a to zvláště za situace, když žalobce oproti námitkám uplatněným ve správním řízení netvrdí žádné jiné skutečnosti, resp. nereflektuje rozhodnutí správního orgánu v podané žalobě.
70. Co se týče naplnění materiálního znaku přestupku, judikatura NSS dovodila, že při posuzování přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu se správní orgány nemusejí zabývat naplněním materiálního znaku přestupku řidiče vozidla (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, či ze dne 25. 9. 2023, č. j. 8 As 79/2022-30, publikovaný pod č. 4530/2023 Sb. NSS). Pro naplnění materiálního znaku přestupku provozovatele vozidla, který je postaven na principu objektivní odpovědnosti a který spočívá v nezajištění dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích, tak nejsou rozhodné okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou škodlivostí jednání řidiče vozidla – např. míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob jeho spáchání, pohnutky a osoba pachatele (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020-26, bod 33., či přiměřeně též rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62, bod 13.). Současně objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nevyklučuje potřebu posouzení materiálního znaku přestupku. Vzhledem k nemožnosti zohlednit společenskou škodlivost jednání řidiče je však prostor pro jeho posouzení ve vztahu k provozovateli vozidla značně omezen (srov. již odkazovaný rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2021, č. j. 2 As 212/2020-26, bod 35.).
71. Žalobce konkrétně namítl, že nebyly zohledněny okolnosti případu. Z fotografií založených ve správním spisu dle jeho názoru plyne, že vozidlo projíždělo zelení a přehlednou částí vozovky bez provozu, nikoliv hustou zástavbou. V okolí se v danou dobu nenacházeli chodci, byly dobré podmínky viditelnosti i podmínky ovlivňující brzdnu dráhu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

72. Právě tyto okolnosti však ve světle shora odkazované judikatury NSS nebudou mít na materiální stránku přestupku provozovatele vozidla vliv. Porušení pravidel silničního provozu neznámým řidičem vozidla bylo bez pochybností zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti, jakož i to, za jakých okolností k tomuto porušení pravidel silničního provozu došlo, by bylo předmětem řízení vedeného proti řidiči, jehož totožnost však nebyla zjištěna. Tímto prizmatem by bylo posuzováno i naplnění materiálního znaku přestupku řidiče vozidla. Žalobci je však kladeno za vinu, že nezajistil, aby řidič dodržel pravidla silničního provozu stanovená zákonem, přičemž již není podstatné, za jakých okolností k porušení pravidel silničního provozu došlo.
73. Není přitom pravda, že se správní orgány nezabývaly materiálním znkem přestupku provozovatele vozidla. Správní orgán prvního stupně na straně 3 prvostupňového rozhodnutí zhodnotil místo, kde ke spáchání přestupku neznámým řidičem došlo, přičemž následně mimo jiné uvedl, že *„V návaznosti na toto je tedy na místě učinit závěr o tom, že byl naplněn i materiální znak přestupku, který spáchal obviněný, spočívající v tom, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Zájem společnosti v tomto případě je přimět provozovatele motorových vozidel, aby zajistili, že při užití jejich vozidla na pozemní komunikaci budou dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. To se ale v tomto případě nestalo, pravidla provozu na pozemních komunikacích řidičem vozidla dodržena nebyla, přičemž provozovatelem vozidla je obviněný. Naplnění materiálního znaku přestupku je tedy nepochybné[...]"* Tyto závěry pak již žalovaný pouze v napadeném rozhodnutí doplnil. Rozhodnutí obou správních orgánů přitom tvoří jeden celek.
74. S ohledem na shora uvedené krajský soud konstatuje, že v projednávané věci byl materiální znak přestupku žalobce prokázán.

V.D Vedení řízení pověřenou úřední osobou

75. Dále se krajský soud zabýval námitkou žalobce spočívající v tom, že řízení před správním orgánem prvního stupně nevedla pověřená úřední osoba.
76. Tato námitka není důvodná.
77. Krajský soud úvodem poznamenává, že správní řád nezná pojem „pověřená“ úřední osoba, nýbrž hovoří o „oprávněné“ úřední osobě. Úřední osobou je podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu. Oprávněnou úřední osobou se pak podle § 15 odst. 2 správního řádu rozumí úřední osoba provádějící v řízení úkony správního orgánu, která je k tomu oprávněná podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřená vedoucím správního orgánu.
78. Podle § 15 odst. 4 správního řádu platí, že *„[o] tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.“*

79. Podle § 46 odst. 1 správního řádu platí, že „*řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.*“
80. Součástí správního spisu jsou dva záznamy o určení osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení. Záznam ze dne 10. 11. 2023, č. j. MUPt/72517/2023, se vztahuje k řízení vedenému pod sp. zn. MUPt/32111/2023. Záznam z téhož dne, č. j. MUPt 72518/2023, se vztahuje k řízení vedenému pod sp. zn. MUPt/32466/2023. Z obou záznamů se shodně podává, že vedoucí odboru vnitřních věcí, Ing. Bc. R. R., v řízení vedeném pod danou spisovou značkou podle § 15 odst. 2 správního řádu a v souladu s organizačním řádem městského úřadu v Prachaticích pověřuje k provádění úkonů správního orgánu oprávněnou úřední osobu Z. Z., referentku odboru vnitřních věcí. Záznam přitom obsahuje jména dalších pěti referentů odboru vnitřních věcí, přičemž pouze jméno paní Z. Z. je označeno zakroužkováním. U jména Ing. Bc. R. R. je uveden podpis.
81. Krajský soud konstatuje, že shora citované ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu blíže neupravuje způsob, jakým má být záznam o oprávněné úřední osobě do spisu proveden. Účelem záznamu především je, aby měl účastník řízení povědomí o tom, jaká konkrétní úřední osoba je v daném řízení oprávněna provádět jednotlivé úkony a v návaznosti na to případně možnost posoudit, zda nejsou dány důvody k jejímu vyloučení z projednávání a rozhodování věci ve smyslu § 14 správního řádu. Shora popsané záznamy o určení osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení touto účelu přitom plně slouží. Je z nich bez pochybností patrné, že oprávněnou úřední osobou byla v projednávané věci určena právě paní Z. Z.
82. Namítá-li žalobce, že není zřejmé, zda ruční zakroužkování provedl skutečně Ing. R., případně zda bylo jméno paní Z. zakroužkováno před podpisem dokumentu, nebo až po jeho podepsání, konstatuje krajský soud, že uvedené skutečnosti na věc nemají žádný vliv. Shora popsané záznamy jsou součástí správního spisu a osvědčují skutečnosti v nich uvedené. Je třeba vycházet z presumpce jejich správnosti, dokud není prokázán opak. Žalobce přitom netvrdí a nedokládá žádné skutečnosti, které by svědčily o jakémkoli pochybení ze strany správního orgánu. Pouze konstatuje, že má pochybnosti o tom, kdo určení oprávněné osoby provedl. Tyto pochybnosti však krajský soud nesdílí, neboť z ničeho neplyne, že by oprávněnou úřední osobu neurčil sám Ing. R., který je na dokumentu podepsán. Skutečnost, že jméno paní Z. Z. bylo označeno zakroužkováním, rovněž není podstatná, neboť zákon blíže formu určení oprávněné úřední osoby nestanoví a určení provedenou touto formou je dostatečně určité.
83. Za účelovou pak krajský soud považuje rovněž námitku, že není zřejmé, zda byl Ing. R. oprávněn k určení oprávněné úřední osoby. Zákon nikde správnímu orgánu nestanoví povinnost prokazovat, zda osoba uvedená v záznamu jako vedoucí odboru je skutečně vedoucím správního orgánu ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu. Uvádí-li žalobce, že tomu tak není, je na něm, aby tvrdil skutečnosti svědčící pro tento jeho závěr, tyto doložil a zejména aby uvedl, jak mu případná absence oprávnění Ing. R. zasahuje do jeho veřejných subjektivních práv. Toto však žalobce ani zde nečiní.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.

84. Lze doplnit, že paní Z. Z. činila veškeré úkony správního orgánu prvního stupně vůči žalobci. Žalobce měl proto po celou dobu správního řízení povědomí o oprávněné úřední osobě. Podle ustálené judikatury NSS přitom není v případě, že je správní řízení zahájeno z úřední povinnosti, třeba, aby byl vedle sdělení o zahájení řízení proveden samostatný záznam o oprávněné úřední osobě podle § 15 odst. 4 správního řádu. Ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu je ve vztahu speciality k § 15 odst. 4 téhož zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32). V nyní posuzovaném případě bylo správní řízení vůči žalobci zahájeno doručením příkazu ze dne 10. 11. 2023. V závěru příkazu byla jako oprávněná úřední osoba označena a podepsána paní Z. Z., referentka odboru vnitřních věcí. Nebylo tedy nutné, aby byl ve spisu založen další samostatný záznam o tom, kdo je ve věci oprávněnou úřední osobou ve smyslu § 15 odst. 4 správního řádu. Nadto z pouhé absence záznamu nelze dovozovat nicotnost ani nezákonnost správního rozhodnutí (srov. též např. rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 169/2014-55).
85. Důvodná není ani námitka, že určení oprávněné úřední osoby nebylo platné pro řízení o přestupku žalobce, tedy přestupku provozovatele vozidla. Usnesením ze dne 10. 11. 2023 správní orgán prvního stupně spojil ke společnému řízení, vedenému pod sp. zn. MUPt/32111/2023, řízení vedená ve věci přestupů podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu proti neznámu řidiči. Pro řízení vedené pod uvedenou spisovou značkou byla paní Z. Z. oprávněnou úřední osobou určena záznamem ze dne 10. 11. 2023. Skutečnost, že je oprávněnou úřední osobou plynula rovněž z jejího označení ve vydaném příkazu ze dne 10. 11. 2023. Nadto s ohledem na shora uvedené právní závěry nebylo nutné další záznam do spisu provádět. Je přitom v zájmu zachování zásady rychlosti a hospodárnosti řízení, aby správní orgán pokračoval v již zahájeném řízení za situace, kdy se jednalo o přestupky neznámého řidiče, za které byl však pro nezjištění jeho totožnosti následně postihován právě provozovatel vozidla.

V.E Uplatnění procesních práv

86. Závěrem se krajský soud zabýval námitkou, dle níž žalobci nebylo umožněno uplatnit svá blíže nespecifikovaná práva.
87. Ani tato žalobní námitka není důvodná.
88. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že po vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2024, č. j. KUJCK 92617/2024, kterým bylo zrušeno původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, doručil správní orgán žalobci dne 4. 9. 2024 vyrozumění o ukončení dokazování, kterým jej poučil o právu seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a vyjádřit se k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu), a to ve lhůtě 5 dnů od doručení vyrozumění. Dne 5. 9. 2024 žalobce požádal o zaslání kopie kompletní spisové dokumentace do jeho datové schránky. Správní orgán prvního stupně žádosti vyhověl a dne 17. 9. 2024 žalobci požadovanou dokumentaci zaslal s tím, aby využil práva dle § 36 odst. 3 správního řádu ve lhůtě 10 dnů od data jejího doručení. Tato byla žalobci doručena dne 26. 9. 2024. Dne 3. 10. 2024 zaslal žalobce správnímu orgánu prvního stupně žádost o opravu chyb ve spisu a o prodloužení lhůty k vyjádření. Žádosti správní orgán prvního stupně vyhověl a dne 14. 10. 2024 opravenou spisovou dokumentaci žalovanému zaslal. Tato byla žalobci doručena dne 24. 10. 2024 do datové schránky na základě fikce doručení.

Následně žalovaný dne 14. 11. 2024 zaslal správnímu orgánu prvního stupně vyjádření, v rámci kterého namítl, že I) nebyly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a II) správní řízení nevedla pověřená osoba. Uvedl též, že má další námitky vůči postupu správního orgánu prvního stupně, vedení spisu či podkladům v něm uvedeným, proto žádá o vydání odůvodněného procesního rozhodnutí ve formě usnesení a o stanovení dodatečné lhůty alespoň 20 dnů k vyjádření. Dne 4. 12. 2024 správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí.

89. Z uvedené rekapitulace postupu správního orgánu prvního stupně plyne, že žalobci byla poskytnuta možnost uplatnit svá procesní práva ve zcela dostatečné míře. Ve skutkově i právně jednoduché věci, kdy bylo možné učinit závěr o stavu věci již na základě listinných důkazů založených ve správním spisu, byl žalobce správním orgánem vyzván k uplatnění procesních práv ve smyslu § 36 správního řádu, tedy zejména k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a vyjádření se k nim ve stanovené lhůtě. Žalobce požádal o zaslání kompletní spisové dokumentace do jeho datové schránky, kdy tomuto požadavku bylo vyhověno s tím, že lhůta k vyjádření byla prodloužena. Následně k jeho žádosti byla poskytnutá spisová dokumentace správním orgánem doplněna o povinné náležitosti, přičemž žalobci byla opět poskytnuta nová lhůta k podání vyjádření. Žalobce svá procesní práva využil a k podkladům pro rozhodnutí se dne 14. 11. 2024 vyjádřil. V tomto vyjádření uplatněné námitky správní orgán prvního stupně na straně 4 prvostupňového rozhodnutí reflektoval. Není proto pravdou, že žalobci nebylo umožněno uplatnit jeho procesní práva. Pasivita žalobce či jím zvolená procesní strategie nemůže jít k tíži správního orgánu, jestliže ten postupuje v mezích zákona.
90. Pokud jde o názor žalobce, dle kterého měl správní orgán prvního stupně v rámci odůvodněného usnesení nejprve vypořádat námitky uvedené ve vyjádření, a poté umožnit žalobci na toto vypořádání reagovat, lze uvést, že takový postup správního orgánu ze zákonné úpravy ani judikatury správních soudů neplyne. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je umožnit účastníku řízení seznámit se se všemi podklady rozhodnutí v okamžik, po němž již správní spis o žádné další podklady doplňován není, tj. s úplným správním spisem, a vyjádřit se k těmto podkladům (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publikovaný pod č. 2073/2010 Sb. NSS, či ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, publikovaný pod č. 303/2004 Sb. NSS). Tomuto požadavku postup správního orgánu vyhovuje. Po daných poučeních ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu již do spisového materiálu nebyly vkládány další podklady, žalobci byl obsah správního spisu zaslán do jeho datové schránky a opakovaně mu byla poskytnuta lhůta k uplatnění jeho procesních práv.
91. Z ničeho přitom neplyne, že by se správní orgán měl vyjádřením žalobce zabývat v samostatném rozhodnutí. Jeho povinností je reflektovat vyjádření žalobce v odůvodnění rozhodnutí ve věci samé. To správní orgán prvního stupně v projednávané věci učinil. Z vyjádření žalobce přitom plyne, že již v době jeho vyhotovení měl povědomí i o dalších údajných pochybeních správního orgánu. Nic mu tedy nebránilo své námitky ve vyjádření uvést tak, aby byly správním orgánem v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení vypořádány v rámci rozhodnutí ve věci samé. Neučinil-li tak a domáhal-li se poskytnutí další lhůty k vyjádření poté, co mu byla tato lhůta opakovaně prodloužena, svědčí uvedený

postup spíše o obstrukčním jednání z jeho strany. Této žalobní námitce proto krajský soud nevyhověl.

92. Nad rámec uvedeného krajský soud i zde připomíná, že důvodem ke zrušení rozhodnutí mohou být jen vady řízení, o nichž lze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 3 s. ř. s.); tento princip vyplývá i z § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a je judikaturou NSS ustáleně aplikován (srov. např. rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 164/2018-36, publikovaný pod č. 3963/2020 Sb. NSS). Pro úspěšnost námitky porušení práva vyjádřit se k podkladům je proto nezbytné, aby žalobce popsal, jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí, respektive co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78, nebo ze dne 31. 8. 2015, č. j. 8 As 149/2014-68). Žalobce v odvolacím řízení ani v žalobě neuvedl, jaké skutečnosti nemohl v důsledku tvrzených procesních pochybení ve správním řízení uvést, jakým způsobem by jinak postupoval a jak měla tvrzená procesní vada ovlivnit vydané rozhodnutí. Uvedl pouze, že nemohl uplatnit další námitky, které však konkrétně nespecifikoval. Již z tohoto důvodu tedy nemohly být obecně formulované námitky týkající se vad řízení před správním orgánem prvního stupně důvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

93. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
94. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 23. května 2025

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. K.